

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΙΕΡΩΝΙΜΟΥ ΝΤΕ ΚΟΣΕΝΤΖΑ

(ΙΤΑΛΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ)



Συνταγματάρχης των Δραγόνων μαρκήσιος Ιερώνιμος ντε Κοσέντζα πεταχτηκε χαρούμενος απ' το κρεβάτι του, εκείνο το πρωί. Το μεσημέρι άκριτος θα επισκεπτόταν τη μητροση του, τη θελικτική προκληπίσσα ντι Σαλέρνο. Φάτρωγε μαζί της, θάδγαναν περλιότο κατόπι, κ' έπερτε ή μεγαλοεπιτης περιόρρα του γά είνε άμεπητη, και το προσώπο του φρεσκοζυρσημένο.

Κάθισε σέ μια πολυθρόνα άντικυρ στον καθρέφτη, καιάρωσε την όμορφη και τη φρεσκάδα τού προσώπου του, σπρώθηκε όρθος για νά δεβαιωθεί για τη στιβάη λελεντα του κομορι του, και πάλι ξανακαθίσε κατεχασιοστρημένος απ' τον έαυτο του.

Ύστερα σηκώθηκε πάλι και τράθηξε τώ σκοπι τού κουδουνοιο, για νά είδοιστην τον καριάρη του. Ήταν πιά όρα νά ντυθή. Μά ούτε ό καιαρής φανικ, ούτε κανένας άλλος απ' τώ προσώπο του. Συγχρόνος, προσέγοντας καλύτερα ό συνταγματάρχης, είδε μέ κατάλληξή τον δι ήταν έτοιμος!

—Τους άρχειος! Έκανε νά φωνάζη, μά ένα όμορστο συναίσθημα τόν συγκράτησε και προτίμας νά μή φωνάζη.

Είνε μονάχα μέσα του :

—Άλλόκοτο κ' αυτό νά θρωθώ ντυμένος... Ίσως νά ντύθηκα πριν ξηρωτό, και νά μήν τώ πρόσθα καθόλου από άρηρημάδα... Όσο για τους άρχειος τού προσώπου μου, θά θρω χωρο πιά ύστερα νά τους διορθώσω όπως τούς πρέπει... Άς πάω στην αγαπημένη μου Μανταλένα, πού ασφαλις θά με περιμήνη τώρα !..

Στη σκέψη της θελικής μηροτις του, έρωψε τή χείρα του μέ χαρά και βρήθηκε στό όδρομο σέ λιγάκι. Σέ δέκα λεπτά της ώρας διορκόταν κόλας στο μέγαρο της προκληπίσσης.

Άλλες κυρτές τρομάδες περιεμεναν εκεί τόν άναντριχιασμένο συνταγματάρχη. Ενώ ός χτες άκομη, ήξερε τώ μέγαρο αυτό πολυθρόβου, πολικατορητο, γεμάτο ζωη και πολυτέλεια και μεγαλείο, τώδρωσε άλλόκοτα τώρα σωπηρό, έρημο, έρειστομένο!

Άγκομαζόντας, δημασίεσε τή σκουριασμένα κάγκελλα ένός προήν κηπος και τρώπιωσε τώ μέγαρο, σπάόντας τις σάπες γυλίτες ένός ίσογειου παραθύρου. Μοίχλα και κλειούρα και σκοτεινά τόν χύτησαν στον πρόσωπο μολές μπικη μέσα. Τότε... Τότε άντι νά μεγαλώση ή φοβική του, άντίθετα φούτρωσαν τά στήθη του από άγαλλιας, σάν νά βρήθηκε έπιτέλοσε σέ γνώριμο τού περιβάλλον!

—Άαα! Έκανε μέ άνακούρησι. Ξέρω πού θά την βρω τώρα... Ξέρω πού βροκειται και μέ περιόμενε, ή αγαπημένη μου!

Τά είπε φωναχτά αυτά τά λόγια, τά ένωισθε κ' ό ίδιος ότι τάλεγε, μά ή ήχο των λενομιων κ' ήγών εκείνον διαδρόμου, τού τά έστειλε πωο στα άντια του σάν γαγιόματα σκυλλιά. Άλόρησε για τώ σφάν άντν, ό συνταγματάρχης μαρκήσιος ντι Κοσέντζα, μά δέν φοβήθηκε. Δέν τρώμασε.

Ίσα-ισα, μέ ώρθωμένο τώ λυγερό μορμι του, χτυπόντας τά σπηνόνα τακούνια τον σης σκουριές πλάκες, χόθικε στό έσωτερικο του μεγάλου πηγιάνοντας για τώ γνώριμό του σάλον. της προκληπίσσης. Σκοτεινά και μοίχλα βασίλευεν εκεί. Άδιόφορος όπώσσο, τράθηξε για

όραιο, και περιήφανος για την όμορφία του και τη δύναμή του... Στο στήθος του κάτι γυλίσε... Τά παράσημα... Τά παράσημα τού έθρου ό... Τής προδοσίας!..

Και κομόνταν τόσο ήσυχος κ' αυτό τώ στήθος !.. Περιμένοντας νά ξεμερωση γιά νά μή τόν φοβίξή ή όδην τη χώρας πού σόλωναν τυλιγμένη στα σκοτάδια... Και περιέμενε νά ξεμερωσή για νά την πνήξή στό αμα και στις φλόγες...

Τι ήσυχια πού κομόνταν μέ τά έχρηρικά παράσημα στό στήθος !.. Τι ήσεια πού χτυποού ή καρδιά του !.. Η καρδιά του πού μετρούσε ήσυχια τά δευτερόλεφτα πού διάβαιναν, κ' έκαναν πιά κοντινή την όρα της καταστροφής...

Σκέπτασε τώ προσώπο του μέ τώ μανδύα του, κ' ύστερα έβγαλε απ' τον κόρφο της ένα χαϊράκι. Τώ σήκωσε νηλά και τώ κάρφωσε στην καρδιά τού κομμωμένου...

Αυτός τινάχτηκε λίγο, σπαρτάρησε, και ξεψύχησε άμέσως, χτυπημένος κατάκαρδα...

Μιά μάνα ξέρε πάντα πού χτυπά ή καρδιά τού παιδιου της... Τόν έπάλωσε ύστερα κατάχαμα, και τόν σκέπασε δόλοκληρο μέ τόν μανδύα του...

Δέν είχε τη δύναμη νά τόν ξανακνττάξη... Σήκωσε τώ μαχαίρι, μά δέν είχε τώ κορπάιο νά χτυπήη με' αυτό... Η Ίδέα ότι θά χτυπόταν μέ τώ όπλο πούταν διαμένο μέ τώ αμα του την ξεφρέλλαινε... Ήτανε μάνα...

Και γαρμύστισε από τώ κάστρο... Χτυπήθηκε από πέτρα σέ πέτρα, κ' έπεσε σκοτομένη κάτω... Πάνω στό χωμα της πατριόσε, για τώ όπιο θυσιάσε ό,π είχε πιά πολιτίμο στον κόσμο...

την κρεδδοκαμάρα της.

Μόλις πάτησε όμοσ τού κατώφλι, τινάχτηκε προς τά πίσω σάν νά δέχτηκε μια γροθιά κατάσθηθα. Κατωμισή στο σκοτεινο δωμάτιο ύπηρε ένας θώμος, στρωμένος με' ένα σάπλο λευκό σεντόνι, κ' έπάνω στον θώμο ύπηρε ένας μεγάλος άσημένιος Έστωρρωμένος.

Έντρομος στο άντικρισμά του, ό συνταγματάρχης Ιερώνιμος ντι Κοσέντζα, αποσποζήθηκε. Τώ σωπηλο και λένθμο μέγαρο δέν τόν χωροόσε πιά. Άσφαικόουσε εκεί μέσα, πηγιόναν, συγκλονίζοναν από φόβη άνεξήγητη. Οθρλιάζοντας σάν σκύλος και χειρονοιάοντας σάν τρέλλος, διαβριχε τρεχάτος αίθουσες και διαδρόμους, και βρήθηκε στό όδρομο λαχανιασμένος.

Μιά νεαρή κοπέλλα στό άντικρινο σπιάκι, πότιζε τή λουλουδία της. Χαριτωμένη κ' ολόδορη, άποκρήθηκε μέ χαμόγελο στον χαρτωμένο συνταγματάρχη, ό οποίος πλησιέσε κοντα της και τη ρώτησε :

—Κόρη μου, μήπως ξέρες πού πήγε ή προκληπίσσα Μανταλένα ντι Σαλέρνο;... Παραξενεύομαι μά την αλήθεια πού δέν τη βρωσκ στο μέγαρό της σήμερα... Ένθ, χτες άκομη, ήταν εκεί, σήμερα λείπει κ' ή πεί άνεξήγητη μόνος; βασίλευει στο μέγαρό της!

Η κοπέλλα κνττάξε τόν συνομιλητή της περιέργα. Έκανε μάλιστα νά μήν στο σπιάκι της χωρίς ν' άπαντήρη. Μά ύστερα από έναν έλαφρο διαταρη, και μέ φανερή συμμόνια στη φωνή της, είπε :

—Θά γελίστε άσφαλως, γέρνοτα μου. Κωμικά προκληπίσσα δέν καθόταν εκεί, ούτε χτες ούτε πέρισι ούτε προτεσινά... Ναι, αυτό τώ μέγαρο άντρη στην προκληπια οικογενεια των ντι Σαλέρνο, μά είνε άκατορητο έδω κ' έκάνον πενήνα χρόνια... Κάποτε μάλιστα χρυσιμεσε και για οικογενειακός των τάφος... Έτα τούλάχιστον έχω άκούσει τη γιαγιά μου νά λήη πολλές φορές!

Ο μαρκήσιος δέν έβγαλε άβγα. Ένωισσε τά γόνάτα του νά τρέμουν. Ούτε κ' παραξενεύθηκε πού τόν άποκάλεσε ή νέα επακόου. Τά σα άλλόκοτα τού συνέβαιναν έκντην την ήμερα, όποτε αυτό δέν προσέτε τίποτε τώ παραπλανάστο στην τόση ταρηχή του. Άκομαρέθηκε την κοπέλλα σκεπτικός, κ' έκανε νά τρωθήξή προς τώ δικό του μέγαρο. Περιττούσε κόλας τώρα, διαστικός, τρεχάτος. Μά δέν πήγανεν προς τά εκεί. Τά δημάτα του τον τρωδοίαν προς την άντιθέτη κατεύθυνσι, χωρίς ό ίδιος νά τώ νοκόθη, και τόν πηγαναν προς τώ γειτονικό μέ τώ χωρο νεκροταρείο.

Έβρασε εκεί, νομιζοντας πως έβρασε στο μέγαρό του, και πέρασε την κλειστη ξύλινη πορτοου τώ μανδροποίχοου χωρίς νά την ανοξή. Ναι, πέρασε άνώμοσε της σάν νά ήταν άπο αμα τώ κορμι του. Χύπωσε ό' ένα κοντάς ό, στην πόρτα τού μεγάρου τού αμας νομίσε, και διάβαισε στη μαμαρηνη και μαμαρηνη απ' τα χρονα ταφόπετρα : «Ένθαδε κείται

ό συνταγματάρχης μαρκήσιος Ιερώνιμος ντι Κοσέντζα άυτόκοκντριας στις 23 Μαϊου 1729.

Γαϊάν έχοι έλαφράν...»

—Ά, τώρα ξέρω... θυμοίμα !.. βουηθήκη μέ σπιραγω άνέκφραστο ό μαρκήσιος. Είμαι ένας δικολάκας! Και όγικά, όπως κάθε χρόνο νά συναντήσω τη μηροση μου... Ύψωστε, άπάλαίσε πια τη διπλά άμαρτωλή ψυχή μου απ' την κόλασι αυτή... Έλεος, έσέ μου... Λιτρώσέ με!

Άνασίκωσε, κατόπι, μέ χέρι πούτρηκε, την ταφόπετρα και χάθηκε σάν άχνός στη μουχλιασμένη σκοτεινά τού τάφου του.

Κά σήμερα άκομη στα περίχωρα της Νεαπόλεως, στην Ίταλία, πιστεύεται απ' τούς χωροκούς αυτός ό θρύλος : "Ότι ό συνταγματάρχης ντι Κοσέντζα θγαίνε κάθε χρόνο απ' τόν τάφο του και επισκέπεται τώ μέγαρο της μηροσις του προκληπίσσης Μανταλένας ντι Σαλέρνο.

Άπό τιμωρία ό Θεός αναγκάζει — λένε — την ψυχή του νά μπαίνη στο άλωτο πώμα του κάθε χρόνο, πρώτα γιατι έξ αίτιας της άπιστίας του και της σκληρότητος του αυτοκτονήσης ή δυστυχής; μηροση του, κ' ύστερα γιατι άντις νά δεχθή άνδρακά τη σμαφόρα του και τις τίψεις του, αυτοκτονήσης άνανδρα κ' αυτός...



ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Η ζωή μας πρέπει νά είνε ολόκληρη μά άδιάκοπη δρρασι και ένέργεια. Για άνάτασι έχοιμε στη διάθεσι μας ολόκληρη την αιωνιότητα.

Μην αποβαρρύνεσαι και μήν απογοητεύεσαι ποτέ, οέ όσοαδηποτε περιστασι. Τώ μυστικό της ευτυχίας, τού θριάμβου, έγραμειται στην ύπομονη και την έπιμονη.